

Istentisztelet 2023. május 18.

Jézus mennybemenetele

Énekek: 397,1.5 359,1 359,2-5 479,4 367

ApCsel 1,4-14

[4](#) Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, [5](#) hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg. [6](#) Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nem ebben az időben állítod helyre Izráel országát? [7](#) Így válaszolt nekik: Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. [8](#) Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig. [9](#) Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük előtt. [10](#) Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, [11](#) akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe. [12](#) Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnap járóföldre. [13](#) Amikor hazatértek, felmentek a felső szobába, ahol a szállásuk volt, mégpedig Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia, Simon, a Zélóta és Júdás, Jakab fia. [14](#) Ezek valamennyien egy szívet és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.

T.: Lk 24,50-53

„Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.”

Kedves Testvéreim!

Az Úr Jézus Krisztus mennybemenetele teszi teljessé az Ő váltságművét. Emberré lett, helyettes áldozatként meghalt a golgotai kereszten, sírba helyezték, feltámadt és most földi létét, szolgálatát befejezve visszament a mennybe, az Atyához. Azonban nem lehet ezt így leegyszerűsíteni, hiszen a hangsúly azon van, hogy mindez a mi javunkra történt. Azért, hogy megváltson a bűn hatalmából, visszahelyezzen az Atya szeretetébe és utat nyisson számunkra az Ő országába. A megváltás műve azzal válik teljessé, hogy – ahogyan a tékozló fiút az apja visszahelyezte a fiúi jogaiba – úgy Jézus is azokat, akiket megváltott, beviszi az Ő országába.

Ez a mai ünnepnek a lényege és üzenete: az Őt befogadó, Benne hívó emberek hitének mennyei távlata van: Jézus helyet készített övének a mennyben, ahova útnyitóul előttünk ment. Jézus mennybemenetele a záloga ennek.

Azonban az, hogy elment, gyökeres változás volt az övéi életében. Hiszen eddig mindig velük volt, tapasztalták a jelenlétét. Az Úr fizikai valóság volt a számukra. De most, hogy elmegy, már másképp élük meg jelenlötét, vezetését, erejét.

A felolvasott igéből az derül ki, hogy a tanítványok nem erre voltak felkészülve. Ők arra számítottak, hogy Jézus most állítja vissza Izrael országát. Annál megdöbbenőbb látni, hogy e helyett el kell Tőle válniuk. Mégis a tanítványok nem tiltakoznak, nem esnek pánikba és nincs a szívükben aggodalmaskodás vagy szomorúság emiatt a változás miatt.

Bizony, ettől fogva pontosan úgy kell nekik is *nem látni és hinni*, mint ahogyan mi is *hitben járunk, nem látásban* (2K 5,7). Ebben az új helyzetben pedig támadnak harcok, kísértések, próbák... azonban életüket változatlanul Jézus jelenlétében élhetik, a hazaérkezés reménysége és bizonyossága ott van a szívükben és tanítja őket mindig felelé tekinteni.

Erre abból következtethetünk, ami itt annyira felkelti a figyelmünket: az ugyanis, hogy elmenetelét nem riadtan vagy keseregve, hanem örömmel fogadják. Talán ez azt jelenti, hogy örülnek annak, hogy Jézus elmegy és magukra hagyja őket? Nem, nyilván nem jó így feltenni a kérdést. Örülnek – mert látják dicsőségét, és mert Ő megígérte, hogy Lelkével velük van és velük marad. Sőt, hogy eljön értük, tehát egyszer visszajön. Jelenlétének fizikai megtapasztalása nélkül is tudják, hogy nincsenek egyedül, nem elhagyottak. Reményteljes várakozásban élhetnek. Hol van ennek a titka?

Kedves Testvéreim! Alapigénkben Lukács az evangéliuma végén így számol be erről: „Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket”. Tehát elmenetele előtt megáldotta őket. Ez pedig nem egy liturgiai elem vagy formaság volt, hanem Isten erejének a közlése, átadása. És ez az áldás megnyugszik a tanítványokon. Mert nem függ az Úr Jézus érzékelhető jelenlététől, viszont Őt közli azokkal, akikkel mostantól nincs jelen fizikailag. Áldást venni, áldottként élni olyan lelki örökség, ami ok az öröme.

És „*miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe*”. Ez az Ő elmenetelének a leírása, a válasz arra a kérdésre, hogy *hogyan* történt mindez? Miközben áldotta őket, eltávolodott, felemeltetett – ezúttal már nem a keresztre, mint áldozat, hanem a mennybe, mint dicsőséges Győztes. Oda, ahonnan közénk jött.

Úgy megfogott engem az áldó kéz képe, ahogyan ezt valaki szemléltetően leírta: Jézus a tanítványai fölött tartja kezét, és miközben felemeltetik és minél magasabban/távolabb van, annál nagyobb területre vetül a keze árnyéka, az áldás, és beteríti az övéit. És bár elmegy, a tanítványai nem élnek meg semmiféle kifosztottságot, kiüresedést, mert az Ő áldása körülveszi és befedi őket.

A továbbiakat a lekciónban így olvastuk – és jó a két beszámolót egybevetni, mert kiegészítik egymást, hiszen mindkettőt Lukács hagyta ránk – „*szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől*”. Fontos ezt megkülönböztetnünk az általunk ismert jelenségektől. Jézus felemeltetése és távozása nem a repülő, űrhajók módjára való fokozatos eltávolodás volt a világűrbe. Vagyis, hogy egyre távolodik, egyre kisebb lesz, míg el nem tűnik a horizonton és belevész a messzeségbe. (Ezért nem is láthatták őt az űrben sem repülő, sem űrhajósok...) Hanem felhő takarta Őt el. Vagyis a tanítványok látták, aztán egyszer csak többet nem látták Őt. Már el volt rejtve a szemük előtt.

Kedves Testvéreim! Úgy is mondhatjuk, hogy Jézus kilépett a mi látható világunkból, és befogadta őt Isten számunkra nem látható, de közel való országa. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy mintha átlépett volna egy olyan dimenzióba, ahova ebben a testben nincs belépésünk. Amit mi földi érzékszerveinkkel nem vagyunk képesek érzékelni – sőt még a képzelőerőnk is kevés hozzá.

Tehát amikor Jézus elmeneteléről van szó, ne messzeségben, fizikai távolságban, fényévekben vagy ilyesmiben gondolkodjunk. Hanem vegyük észbe, hogy az ő jelenlétének közelsége a mi emberi érzékeink számára nem megfogható, nem bemérhető. Nincs rá műszerünk. De Ő nincs messze egyikünkötől sem. Velünk van minden napon a világ végezetéig, ahogyan megígérte. Sőt, addig emberi teste tér és idő korlátai közé volt szorítva, egyszerre csak egy helyen lehetett stb. Azonban ezek a korlátok most megszűntek.

Tudjuk, hogy a felhő a Szentírásban általában Isten jelenlétét fejezi ki, dicsőségét jeleníti meg. Jól ismert példa erre a *felhőoszlop*, amely a pusztában vándorló zsidókat vezette. A *felhő* a szent sátor felett szintén az Úr jelenlétét szemléltette. Éppen a napokban fogjuk olvasni, hogy amikor Salamon temploma elkészült és bevitték oda a szövetség ládáját, *az Úr házát felhő töltötte be, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Isten házát.* (2Kr 6) De gondolhatunk Jézus megdicsőülésére is, amikor a vele levő három tanítvány egyfajta bepillantást kap a mennybe – hiszen Jézus Mózesrel és Illéssel beszélget. Majd *felhő* takarta el Mózesrel és Illéssel a szemük előtt és már csak Jézust látták.

Jézus mennybemenetelekor a felhő üzenete az, hogy Őt Isten mennyei világa befogadta. Ő azonban – eltakarva ugyan a szemünk előtt – de közöttünk van. Ahogyan énekeltük: *Nem láthatunk szemünkkel, de hitünkkel megtapasztalunk.* És ez volt a tanítványok nagy „élménye” is, hogy bár már nem látták Őt, de bizonyosságuk volt az Ő köztük való változatlan jelenlétéről. Ez a magyarázata annak, hogy nem a szomorúság uralkodott el a szívükben, hanem ahogyan olvastuk: *„Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent”.* A tanítványok együtt vannak, kitartóak az imádságban és várják Jézus ígéretének beteljesedését, a Szentlélek kitöltését. A hatalom utáni

vágyuk átalakult a Hatalmasnak való megadásá. Már nem uralkodásra vágnak, hanem arra, hogy Ő uralja a szívüket, életüket. És ebből öröm fakad a szívükben.

Kedves Testvéreim! Valahogyan ez az öröm, ez a reménység és bizonyosság hiányzik belőlünk, általában a mai keresztyénekből. Mi ennek az oka? Leginkább az, hogy túlságosan a földi dolgokra irányul az életünk. Túlságosan is azokkal vagyunk elfoglalva, azok töltik ki az időnket, gondolatainkat – és kimarad belőle a fölfelé tekintés. Az ég felé nézés, ahonnan eligazítást és útmutatást kaphatnánk, ahol megláthatnánk, hogy több az élet a látható és tapintható dolgoknál. És ezt a többit az a felhő fejezi ki, amely úgy utal Jézusra, hogy nem látjuk őt, mégis tapasztaljuk valóságát. Ez a tény pedig összeköt Vele.

Jó, ha ezen az ünnepen hangsúlyossá válhat előttünk, hogy az Úr Jézus útnyitóként ment el, hogy helyet készítsen övéinek, hogy szívünket felemelje, és tekintetünket fölfelé irányítsa. Azért, hogy ne a bár látható, de múlandó dolgokra való törekvés kösse le erőnket és igyekezetünket, hanem keressük Őt és Vele azt, amit nekünk is elkészített és kínál. Áldó kezét tartsa fölöttünk és úgy vonjon magához, hogy a tanítványok öröme s reménysége lehessen a miénk is. Hogy higgyük és elmondhassuk Pál apostollal: *„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül”*. (Fil 3,20) **Ámen**

Nem láthat bár e földi szem,
Jézus, tiéd vagyok.
Bár arcod rejtve van nekem,
Mégis felém ragyog.

Fülem nem hallja hangodat,
Mégis beszélsz velem.
S boldogságot csupán az ad,
Ha szódat figyelem.

Képed betölti lelkemet,
Utam bármerre visz.
És mindenütt kezed vezet,
Ha azt nem látom is.

Kimondani, hogy mi vagy nekem,
Ó, nincsen arra szó.
Most hitből áll csak életem,
S mégis mindez való.

De majd a fátyol szétszakad,
Mely most még rejteget.
Színről színre látlak Magad,
S fényedben élhetek. *(Hallelujah 293. sz.)*